

201102377/1/V2 en

201102377/2/V2.

Datum uitspraak: 3 augustus 2011

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak van de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht) en, met toepassing van artikel 92 van de Vreemdelingenwet 2000, op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 26 januari 2011 in zaak nr. 09/40399 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 oktober 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 januari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Voorts heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 juli 2011, de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Gelet hierop bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek af.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, als voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken-Westra, ambtenaar van staat.

w.g. Offers
voorzitter

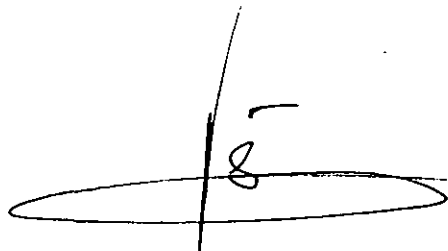
w.g. Vreken-Westra
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 augustus 2011

434.

Verzonden: 3 augustus 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Afdeling 3. enkelvoudige kamer

Regnr.: 09/40399 BEPTON

UITSPRAAK ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

in het geding tussen

eiseres, V-nummer woonplaats kiezende ten kantore van
haar gemachtigde, mr. B.J.P.M. Ficq, advocaat te Haarlem,

en

de minister van Asiel en Immigratie, voorheen de staatssecretaris van Justitie, verweerder.

1 PROCESVERLOOP

Eiseres is geboren op en bezit de Russische nationaliteit. Zij verblijft als
vreemdeling in Nederland.

Op 16 januari 2009 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het verlenen van een
verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet
(Vw) 2000. Verweerder heeft op 27 augustus 2009, verzonden op 28 augustus 2009, eiseres
schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Eiseres heeft
haar zienswijze op deze mededeling schriftelijk naar voren gebracht. Bij besluit van
9 oktober 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiseres afgewezen.

Bij schrijven van 3 november 2009 heeft eiseres tegen dit besluit een beroepschrift
ingediend bij de rechtbank. De gronden van het beroep heeft eiseres bij brief van
3 december 2009 aangevuld. Bij brief van 9 augustus 2010 heeft eiseres aanvullende
documenten overgelegd.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een
verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 21 oktober 2010. Eiseres is verschenen en
is bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door
mr. J.F. Huising. Tevens was ter zitting aanwezig mevrouw Z. Terri Chova, tolk in de
Russische taal.

Regnr.: AWB 09/40399 BEPTDN

2

II OVERWEGINGEN

1 Eiseres heeft ter onderbouwing van haar aanvraag, voor zover hier van belang en samengevat, het volgende aangevoerd. In 1988 is eiseres vanwege de oorlog met haar zus vanuit Baku naar Grozny gereisd. Militairen hebben eiseres en haar zus met een vrachtwagen thuis opgehaald en naar de trein gebracht. In Grozny woonde een broer van eiseres en haar zus, bij wie zij aanvankelijk verbleven. Zij hadden daar geen woonregistratie of andere documenten. Toen ook in Tsjetsjenië de oorlog uitbrak, is eiseres met haar zus per trein uit Grozny vertrokken. Militairen hebben haar naar de regio Stavropol gebracht, waar zij ongeveer 3 maanden heeft verbleven in een groot gebouw van een hulporganisatie. Eiseres heeft in Stavropol een vluchtelingenboekje gekregen op vertoon waarvan zij voedselpakketten kon ophalen. Vervolgens is zij met een haar bekende vrouw naar Kislovodsk gegaan. Daar heeft eiseres met haar zus bij verschillende mensen gewoond. Zij hadden geen woonregistratie, omdat zij daarvoor geen documenten hadden. Zij konden ook geen gebruik maken van medische of andere voorzieningen. Op de markt in Kislovodsk hebben zij koffie en thee verkocht. Omdat zij geen documenten hadden, werden zij daarbij lastiggevallend door de politie, die de koffie en thee soms op de grond gooide of hun geld afpakte. Eiseres heeft in Kislovodsk gehoord dat haar nicht (de dochter van haar zus) in Nederland verbleef. Een Azerbeidzjaanse man heeft eiseres en haar zus geholpen naar Nederland te komen. Eiseres wil, mede gezien haar hoge leeftijd, bij haar nicht in Nederland blijven.

2 Verweerder heeft met verwijzing naar artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 de aanvraag afgewezen.

3 In beroep heeft eiseres, samengevat, het volgende aangevoerd. Ten onrechte heeft verweerder haar verweten dat zij de Russische nationaliteit verzwegen heeft. De Russische nationaliteit van eiseres blijkt immers uit een door eiseres overgelegd vluchtelingenboekje. Daarnaast heeft eiseres aangevoerd dat het enkele gegeven dat zij door militairen is begeleid geenszins de conclusie rechtvaardigt dat zij om die reden in aanmerking kwam voor woonregistratie. Voorts heeft eiseres gewezen op het algemeen ambtsbericht over de noordelijke Kaukasus van mei 2003, waarin wordt omschreven hoe vluchtelingen uit de Kaukasus (herkenbaar aan hun uiterlijk) worden lastiggevallend, ongeacht het feit of zij legaal of illegaal zijn. Ter onderbouwing van het feit dat eiseres onwetend was van haar status als 'forced migrant' heeft zij een verslag van een congres van V. Tretyakov overgelegd. Eiseres heeft betoogd dat een 'forced migrant' niet altijd in aanmerking komt voor sociale voorzieningen zoals huisvesting en medische verzorging. 'Forced migrant'-statussen zijn ook niet per definitie allemaal omgezet in een permanente woonregistratie, ook al zou dit wel tot de mogelijkheden moeten behoren. Daarnaast heeft eiseres een verslag van de The Open Society Institute-New York over de situatie in de regio Stavropol overgelegd. Uit dit verslag blijkt dat vluchtelingen daar discriminatoir worden behandeld en dat er gebrek aan financiële middelen is om in goede opvang te kunnen voorzien. Volgens eiseres hevestigt dit dat het mogelijk is om wel een 'forced migrant' te zijn maar dat dit niet betekent dat het relaas van eiseres ongeloofwaardig is.

4 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling: (a) die verdragsvluchteling is, (b) die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende

Regnr.: AWB 09/40399 BEPTDN

3

behandelingen of bestraffingen. (c) van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is sprake van vluchtelingenschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van die wet afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in samenhang met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Blijkens de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS), onder meer de uitspraak van 21 juli 2009 (LJN BJ3621) en 17 februari 2010 (LJN BL4556), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en hieraan ontleende vermoedens tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. Die jurisprudentie volgend is de vraag aan de orde of verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

In de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), hoofdstuk C14/3, heeft verweerder het beleid neergelegd inzake de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

5 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig moet worden geacht. Hiertoe overweegt de rechtbank als volgt.

Niet in geschil is dat eiseres de Russische nationaliteit bezit. Ter zitting is gebleken dat ook niet meer in geschil is dat eiseres een 'forced migrant' status had.

Verweerder heeft overwogen dat niet geloofwaardig is dat eiseres en haar zus bij het vertrek uit Baku naar Grozny onder begeleiding van militairen niet geregistreerd zijn, omdat uit het algemeen ambtsbericht Staatsburgerschap- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie van 14 augustus 2002 blijkt dat er tot 1993 geen vrijheid van vestiging bestond in de voormalige Sovjet-Unie. Gelet op de rigide houding van de toenmalige autoriteiten ligt het volgens verweerder voor de hand dat eiseres op het moment van overplaatsing is geregistreerd. Verweerder heeft overwogen dat ook voor de door militairen begeleide overplaatsing van Grozny naar Stavropol geldt dat het voor de hand ligt dat deze met inschrijving gepaard is gegaan, aangezien uit voornemd ambtsbericht volgt dat de regeling op het gebied van woonregistratie onder meer in Stavropol in 1998 nog steeds restrictief werd toegepast. Daarnaast heeft verweerder overwogen dat uit het door eiseres

Regnr.: AWB 09/40399 BEPTDN

4

overgelegde vluchtelingenboekje (afgegeven door de Immigratiedienst van de regio Stavropolskiy kray) blijkt dat zij de Russische nationaliteit bezit en dat zij 'forced migrant' was. Daarbij heeft verweerder verwezen naar de algemene ambtsberichten inzake de noordelijke Kaukasus van 14 mei 2003 en 14 januari 2005, waaruit volgt dat zij met de status van 'forced migrant' in aanmerking kwam voor een woonvergunning elders in de Russische Federatie, huisvesting, medische verzorging en eventuele financiële ondersteuning. Voorts heeft verweerder overvogen dat het aflopen van de geldigheidsduur van het vluchtelingenboekje op 1 april 2003 dit niet anders maakt, omdat uit het algemeen ambtsbericht inzake de noordelijke Kaukasus van 11 augustus 2008 blijkt dat dergelijke statussen telkens met één jaar verlengd kunnen worden en dat erkende 'forced migrants' het recht hebben zich naar eigen keuze overal in de Russische Federatie te vestigen. Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen concluderen dat niet geloofwaardig is dat eiseres als Azerbeidzjaanse illegaal in de Russische Federatie heeft verbleven en daardoor de gestelde problemen heeft ondervonden.

Ter zitting heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres met haar betoog dat lokale autoriteiten, zoals de autoriteiten van Stavropol, een restrictief woonregistratiebeleid hanteerden, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen aanspraak kon maken op de aan de 'forced migrant' status verbonden rechten zoals woonregistratie, sociale voorzieningen en medische zorg.

Voorts heeft verweerder kunnen overwegen dat het betoog van eiseres dat zij niet bekend was met haar rechten, voor zover dit zou kloppen, niet kan slagen omdat dit niet maakt dat eiseres daadwerkelijk illegaal was en daardoor de gestelde problemen heeft ondervonden.

De door eiseres overgelegde verklaring van mevrouw Gannushkina brengt geen verandering in het vorenoverwogene, omdat de verklaring niet nader ingaat op de specifieke situatie van eiseres.

6 Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde vrees heeft voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Eiseres komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

7 Mede gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er individuele, haar persoonlijk betreffende gronden zijn om aan te nemen dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

8 Ten slotte heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat niet is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van het vertrek van eiseres uit het land van herkomst. Daartoe heeft verweerder kunnen overwegen dat de verklaringen van eiseres over de redenen van vertrek en het asielrelaas niet geloofwaardig worden geacht. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

9 Het beroep is ongegrond.

Regnr.: AWB 09/40399 BEPTDN

5

10 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. S.A. Steinhäuser,
in tegenwoordigheid van de griffier mr. L. Beening.

Uitgesproken in het openbaar op 26 januari 2011.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

Afschrift verzonden op: 26 JAN. 2011

Blaauw
advocaten

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 FEB 2011	
ZAAKNR.	201102377
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr. W.M. Blaauw
Mr. B.J.P.M. Ficq
Mr. A.J.W. van Elk
Mr. A. van Luyck
Mr. M.H.K. van Middelkoop
Mr. I.G. Veenstra-Verkerke
Mr. K. Schouten

Aan: DE RAAD VAN STATE
Afdeling Bestuursrechtspraak
t.a.v. de Voorzitter van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG
Per Telefax: 070 - 36 51 380

Dossier:
E-mail: Bernadette.Ficq@Blaauwadvocaten.NL
Telefoon: 023-7071330
Uw ref: 09/40399

Datum: 22 februari 2011

Betreft: geboren op van Russische nationaliteit

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij zend ik u namens mijn cliënte een hogerberoepsschrift met het vriendelijke verzoek dit in behandeling te nemen.

In afwachting van uw berichten, tekent,

hoogachtend,

B.J.P.M. Ficq

* bijlage : uitspraak

Blaauw
advocaten

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

22 FEB 2011

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Raad van State

HOGERBEROEPSCHRIFT

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN :

geboren op van Russische nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Haarlem, Schotersingel 153, 2023 AD, ten kantore van Blaauw advocaten, waar mr. B.J.P.M. Ficq door haar daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd is om hoger beroep in stellen en het hoger beroepschrift te ondertekenen;

dat hiermede in hoger beroep gaat tegen de uitspraak van de rechtbank "s-Gravenhage d.d. 26 januari 2011, kenmerk 09/40399, genomen in beroep gericht tegen de beschikking van de minister van asiel en immigratie van 9 oktober 2009, waarbij de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel is afgewezen.
Een kopie van de uitspraak wordt hierbij als * produktie 1 overgelegd.

dat | zich met de uitspraak van de rechtbank niet kan verenigen en in hoger beroep gaat om geen rechten te verspelen. Bij dit schrijven treft u aan de grieven bij dit beroepschrift. * produktie 2

dat verzoekt de griffierechten ten laste van de rekeningcourant van Blaauw advocaten te brengen.

REDENEN WAAROM :

zich wendt tot Raad van State, met het eerbiedig verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de primaire beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te vernietigen.

Haarlem, 22 februari 2011

Gemachtigde,

B.J.P.M. Ficq

GRIEVEN

Appellante is een oude vrouw die sinds de strijd in Azarbaijdjaan, eind jaren tachtig, is uitgebroken haar land heeft verlaten. Ze heeft de Russische nationaliteit en binnen de Russische Federatie is zij erkend als ontheemd. Zij is een, zogenaamde 'Forced Migrant'.

In de zienswijze is opgemerkt:

*"Nu in het 'ontheemden boekje' als nationaliteit Russische staat opgenomen denk ik dat we er van uit mogen gaan dat verzoekster en haar zuster de Russische nationaliteit hebben. Ook mogen wij ervan uitgaan dat zij ontheemden zijn binnen de Russische Federatie. U hecht immers waarde aan dit document. Dan hecht u dus waarde aan het gehele document. De vraag die vervolgens voorligt is of het gerechtvaardigd is om de problemen die verzoekster en haar zuster hebben ondervonden als ongeloofwaardig af te doen.
(...)"*

Appellante heeft verteld over de wijze waarop zij geleefd heeft sinds haar vlucht uit Baku. Dit relaas sluit aan bij hetgeen bekend is over de positie van IDP's binnen de Russische Federatie.

In de bestreden uitspraak wordt overwogen dat

"(..) blijkt dat zij de Russische nationaliteit bezit en dat zij 'forced migrant' was. Daarbij heeft verweerder verwezen naar de ambtsberichten inzake de noordelijke kaukasus van 14 mei 2003 en 14 januari 2005 waaruit volgt dat zij met de status van Forced Migrant in aanmerking kwam voor een woonvergunning elders in de Russische Federatie, huisvesting, medische verzorging en eventuele financiële ondersteuning."

"ter zitting heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres met haar betoog dat lokale autoriteiten van Stavropol, een restrictief woonregistratiebeleid hanteerden niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen aanspraak kon maken op de aan de forced migrant status verbonden rechten zoals woonregistratie, sociale voorzieningen en medische zorg. (...)"

De door eiseres overgelegde verklaring van mevrouw Gannushkina brengt geen verandering in het vorenoverwogene omdat de verklaring niet nader ingaat op de specifieke situatie van eiseres."

Grief.

Centraal in dit hoger beroepsschrift staat dat verweerder concludeert dat het relaas van appellante niet geloofwaardig zou zijn. Het zou niet geloofwaardig zijn dat appellante als 'Forced Migrant' geen aanspraak heeft kunnen maken op een woonvergunning (sic!), huisvesting, medische verzorging en financiële ondersteuning.

Dat dit niet geloofwaardig is wordt onderbouwd door te verwijzen naar overwegingen uit een ambtsbericht inzake de noordelijke kaukasus d.d. 14 mei 2003 en 14 januari 2005.

Door appellante is een verklaring overgelegd d.d. 27 juli 2010 van S.A. Gannuskina.

S.A. Gannuskina is niet alleen de grondlegger van de NGO 'Civic Assistance Committee'. Zij is ook een van de grondleggers van het Centrum voor Mensenrechten "Memorial". Vanuit beide functies heeft zij een zeer grote kennis over de positie van ontheemden binnen de Russische Federatie. Het is dan ook niet voor niets dat in het ambtsbericht d.d. 14 mei 2003 Memorial 15 keer wordt aangehaald en in het ambtsbericht d.d. 14 januari 2005 Memorial 73 keer wordt aangehaald. In het ambtsbericht d.d. 2008 wordt Memorial 80 keer aangehaald.

In het ambtsbericht d.d. 2005 wordt over het Civic Assistance Committee en "Memorial" het navolgende opgemerkt: *"deze organisaties hebben regelmatig kritische, onafhankelijke rapporten uitgebracht en zich sterk gemaakt voor individuele slachtoffers, onder meer door gratis juridische bijstand aan te bieden. In de verslagperiode ontving Memorial drie prestigieuze Internationale prijzen (...)"*

Kortom niet alleen zijn de ambtsberichten voor een, groot, gedeelte, opgesteld op basis van informatie afkomstig van de Civic Assistance Committee en Memorial. Ook wordt expliciet in het ambtsbericht aangegeven dat het NGO's betreft die kritische en onafhankelijke rapporten opstellen.

Ter onderbouwing van de geloofwaardigheid van het relaas is Gannushkina benaderd. Aan haar is het relaas van appellante beschreven en gevraagd of hetgeen appellante stelt te hebben meegemaakt aansluit bij hetgeen Gannushkina bekend is over de positie van 'forced migrants' binnen de Russische Federatie.

In antwoord daarop stelt Gannushkina een verklaring op over de situatie van 'forced migrants' binnen de Russische Federatie. Zij gaat specifiek in op de situatie van zogenaamde 'forced migrants' zoals appellante en geeft aan hoe het mogelijk is dat deze personen geen aanspraak kunnen maken op registratie, officiële woonruimte, pensioen en kosteloze medische hulp.

Gannushkina concludeert in haar verklaring: *"aldus beschrijft het verhaal van de zusters (...) de typische situatie van de gedwongen ontheemden in Rusland. En er zijn geen twijfels over de waarheid ervan".*

Deze verklaring is door de rechtbank niet in de beoordeling betrokken omdat deze niet specifiek in zou gaan op de situatie van appellante.

Dit is feitelijk onjuist. Gannushkina beschrijft de situatie van 'Forced Migrants' in Rusland en concludeert dat hetgeen appellante heeft meegemaakt aansluit bij hetgeen haar bekend is over de positie van gedwongen migranten in Rusland en om die reden geloofwaardig is.

Reeds daarom dient geconcludeerd te worden dat de uitspraak ondeugdelijk gemotiveerd is.

De rechtbank betreft de verklaring van Gannushkina niet bij de beoordeling, omdat deze niet specifiek in zou gaan op de situatie van appellante. Al zou de verklaring van Gannushkina niet specifiek over appellante gaan dan nog had deze bij de beoordeling betrokken dienen te worden omdat deze specifiek ingaat op de situatie van ontheemden binnen de Russische Federatie.

De verklaring gaat in het bijzonder in hoe in de praktijk wordt omgegaan met 'forced migrants' in Rusland. Het is juist deze praktijk die voor appellante reden is geweest te vluchten uit Rusland.

De rechtbank volgt verweerder in haar stelling dat het relaas ongeloofwaardig zou zijn en kent samen met verweerder doorslaggevende betekenis toe aan de informatie zoals die is aangehaald uit het ambtsbericht d.d. 2003 en 2005.

Appellante meent dat de rechtbank onterecht heeft overwogen dat de informatie van Gannushkina buiten de beoordeling mocht worden gelaten niet alleen omdat deze wel ingaat op de specifieke situatie van appellante maar ook om het navolgende.

In de vreemdelingencirculaire staat dat ambtsberichten kunnen worden aangemerkt als een deskundigenadvies en daartoe op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan deze informatie is ontleend. Van de juistheid van de informatie in de ambtsberichten wordt uitgegaan, tenzij concrete aanknopingspunten ontstaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid, dan wel de actualiteit ervan.

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het Salah Sheekh arrest overwogen dat naast ambtsberichten van Buitenlandse Zaken ook informatie van andere gezaghebbende instanties (zoals bv US State Department, UK home office, UNHCR, Amnesty International, maar ook Vluchtelingenwerk Nederland) betrokken dient te worden bij de beoordeling of er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer.

In de zaak Saïd tegen Nederland overwoog het EHRM dat het ambtsbericht van 28 februari 2005 over Eritrea vermeldt dat de bestraffing van deserteurs afhankelijk is van het moment van desertie. Dit blijkt echter niet uit de andere openbare bronnen als Amnesty en US State Department.

De verklaring van Gannushkina biedt concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de volledigheid van het ambtsbericht.

In het ambtsbericht 2008 wordt, voor zover van belang, het navolgende, overwogen.

De status kan daarna telkens met een jaar worden verlengd. Erkende gedwongen migranten hebben het recht zich naar eigen keuze overal in de Russische Federatie te vestigen, waarbij zij door de autoriteiten dienen te worden ondersteund. Volgens de wet krijgen gedwongen migranten toestemming op hun nieuwe verblijfplaats legaal te werken of daar grond te verkrijgen, gebruik te maken van gratis gezondheidszorg of een ouderdomspensioen te genieten. De Wet op gedwongen migranten geldt slechts voor personen die vanuit een regio binnen de Russische Federatie naar een andere regio vluchten (...)

Immers uit de tekst van het ambtsbericht kan worden opgemaakt wat de wettelijke rechten zijn van de 'forced migrant'. Het ambtsbericht gaat niet in hoeverre feitelijk gehoor wordt gegeven aan de verlenging (hoewel het ambtsbericht d.d. 2005 melding maakt van problemen hierbij) en in hoeverre daadwerkelijk aanspraak kan worden gemaakt op de wettelijke rechten die bij de status horen.

Dit is relevant omdat in de verklaring van Gannushkina uitvoerig in wordt gegaan op de feitelijke situatie van ontheemden en personen die voorheen als zodanig erkend waren.

Gannushkina merkt op:

- *het aantal gedwongen ontheemden daalt elk jaar gestaag. Daarbij worden burgers zonder enige reden hun status ontnomen zonder dat ze een woning krijgen;*
- *Voor de gedwongen ontheemden is het niet mogelijk om de kwestie van toegang tot sociale voorzieningen en medische hulp opgelost te vinden. Sinds de tijd van de Sovjet-Unie werd het verkrijgen van sociale voorzieningen verbonden met woonregistratie. Rusland heeft toen het lid van de Raad van Europa werd, de verplichting op zich genomen om het instituut van woonregistratie op te heffen aangezien het schending van sociale en mensenrechten met zich meebracht. In werkelijkheid is dit niet gebeurd. In vele opzichten gaat het om de verandering van de term 'woonregistratie' in 'registratie'. Als de wijze van registratie met toestemming bijna verleden tijd is dan leidt het ontbreken van registratie tot de onmogelijkheid gebruik te maken van so-*

ciale rechten. De gedwongen ontheemden kunnen vaak geen registratie krijgen. Dat kan verschillende redenen hebben. Het merendeel van de verhuurders die angst hebben voor de instanties van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, willen geen officiële huurovereenkomst opstellen. Veel van de gedwongen ontheemden wonen in woonruimtes die niet de officiële woonstatus hebben. Met andere woorden het is onmogelijk om daarvoor een registratie te krijgen.

- *In een pensioen willen de vertegenwoordigers van het bestuur hen ook niet registreren omdat de woonruimte aan hen illegaal wordt verhuurd. Dit alles leidt tot een situatie waarin gedwongen ontheemden geen pensioen kunnen krijgen (...) en geen kostenloze medische hulp.*
- *De situatie is verslechterd in 2004 toen door de Wet nr 122 de zogenaamde wet "Over monetisering van privileges" het geheel van de sociale voorzieningen werd omgezet in geldwaarde en werd toegerekend aan het regionale budget.*
- *De subjecten van de Federatie moeten op de een of andere manier beslissen wie en om welke reden zij een pensioen mogen geven, medicijnen met korting en medische uitrusting. De beslissing wordt simpel genomen; alleen diegene wordt iets toegekend die in het betreffende subject van de Russische Federatie een registratie in de woonplaats heeft. Vervolgens wordt een voorbeeld gegeven van een 'Forced Migrant' die problemen heeft met registratie en dus met het verkrijgen van voorzieningen.*

Uit het ambtsbericht d.d. 2003 en 2005 zou blijken dat appellante in aanmerking zou komen voor woonregistratie (bestaat helemaal niet meer, bf), huisvesting, medische zorg en financiële ondersteuning.

Volgens de wet kan de gedwongen migrant hier aanspraak op maken zo blijkt uit het ambtsbericht. Gannushkina gaat in op de praktijk. In de praktijk blijkt dat bij de uitvoering van de wet zich grote problemen voordoen. De rechtbank had dan ook niet met de enkele verwijzing naar verschillende ambtsberichten mogen concluderen dat het relaas ongeloofwaardig is in het bijzonder niet omdat in de verklaring van Gannushkina geschetst wordt hoe de wet, niet, wordt uitgevoerd.

Ook dient een ambtsbericht actueel te zijn. Verweerder verwijst naar het ambtsbericht d.d. 2003 en 2005 en 2008. Gannushkina gaat in op de situatie zoals die zich ontwikkeld heeft in de laatste jaren.

Zij merkt op 'het aantal gedwongen ontheemden daalt elk jaar gestaag. Daarbij wordt burgers zonder enige reden hun status ontnomen zonder dat ze een woning krijgen. Nadat ze hun status verloren hebben worden ze geschrapt van de wachtlijst voor een woning die heel traag vordert (...) Tegen eind 2009 was het aantal geregistreerde gedwongen ontheemden 59.132 personen; op de lijst voor het verkrijgen van een woning stonden 52.210 personen geregistreerd. (...) Gedurende dit half jaar werden slechts 333 personen voorzien van een woning. Op welke wijze werd de rest hun status ontnomen als ze geen woning hadden gekregen? (...) Diegene die te laat komen voor de jaarlijkse registratie en die in verband met ziekte of ouderdom niet uit de verre provincie naar het regionale centrum komen worden ook zonder enige reden van de lijst geschrapt.'

En zonder woning geen registratie en zonder registratie geen aanspraken op sociale voorzieningen, medische zorg en pensioen.

Blaauw
advocaten

Gelet op het bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat nu door appellante een verklaring is overgelegd die aan de volledigheid en actualiteit van het ambtsbericht af doet deze verklaring door de rechtbank niet buiten de beoordeling gelaten had mogen worden omdat deze *niet nader ingaat op de specifieke situatie van elseres*. Of deze verklaring nu wel of niet specifiek ingaat de situatie van appellante kan niet als argument dienen om de verklaring niet bij de beoordeling te betrekken.

REDENEN waarom ik uw Afdeling verzoek het hogerberoep schrift gegrond te verklaren.

Hoogachtend,

B.J.P.M. Fico